

Sygn. akt VI Ka 553/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 stycznia 2018 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Sebastian Mazurkiewicz

Sędziowie: SO Maciej Schulz

SR del. Justyna Dołhy (spr.)

Protokolant: p.o. protokolanta sądowego Anna Tarasiuk

protokolant sądowy stażysta Paulina Sobota

przy udziale prokuratora Agaty Stawiarz

po rozpoznaniu dnia 17 stycznia 2018 r.

sprawy

1. **W. Z. (1)**, syna M. i E., urodzonego (...) w W., oskarżonego o przestępstwo z art. 297 § 1 kk w zb. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk
2. **A. W. (1)**, syna M. i H., urodzonego (...) w R., oskarżonego o przestępstwo z art. 18 § 3 kk w zb. z art. 297 § 1 kk w zb. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk
3. **P. G.**, syna E. i D., urodzonego (...) w W., oskarżonego o przestępstwo z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 298 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk
4. **G. W.**, syna T. i B., urodzonego (...) w W., oskarżonego o przestępstwo z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 298 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk
5. **Ł. L.**, syna D. i A., urodzonego (...) w W., oskarżonego o przestępstwo z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 298 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk
6. **G. J.**, syna T. i W., urodzonego (...) w W., oskarżonego o przestępstwo z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 298 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Północ w Warszawie

z dnia 22 marca 2016 r. sygn. akt III K 319/12

oraz na podstawie art. 435 kpk

sprawy

7. **T. K.**, syna B. i J., urodzonego (...) w Ł., oskarżonego o przestępstwo z art. 297 § 1 kk w zb. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

I. zmienia wyrok w zaskarżonej części w stosunku do oskarżonego **W. Z. (1)** w ten sposób, że uchyla rozstrzygnięcie o nałożeniu na oskarżonego na podstawie art. 46 § 1 kk obowiązku naprawienia szkody oraz zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. G. zamiast kwoty 840 złotych kwotę 1402,20 złotych wraz z podatkiem VAT tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu w postępowaniu przez Sądem I instancji; w pozostałej zaskarżonej części wyrok w stosunku do oskarżonego W. Z. (1) utrzymuje w mocy; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. G. kwotę 516,60 zł obejmującą wynagrodzenie za obronę z urzędu w instancji odwoławczej wraz z podatkiem VAT; zwalnia oskarżonego od opłaty za drugą instancję oraz pozostałych kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa,

II. zmienia wyrok w stosunku do oskarżonego **T. K.** w ten sposób, że stosując wobec oskarżonego przepisy ustawy karnej w brzmieniu sprzed 1 lipca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 kk uchyla rozstrzygnięcie o nałożeniu na oskarżonego na podstawie art. 46 § 1 kk obowiązku naprawienia szkody i jednocześnie jako podstawę warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności przyjmuje art. 69 § 1 i 2 kk w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 kk oraz uchyla rozstrzygnięcie o zobowiązaniu oskarżonego do informowania sądu o przebiegu okresu próby; w pozostałej części wyrok w stosunku do oskarżonego T. K. utrzymuje w mocy; zwalnia oskarżonego od opłaty za drugą instancję oraz pozostałych kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa,

III. utrzymuje wyrok w mocy w stosunku do oskarżonego **A. W. (1)**; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. S. A. kwotę 516,60 zł obejmującą wynagrodzenie za obronę z urzędu w instancji odwoławczej wraz z podatkiem VAT; zwalnia oskarżonego od opłaty za drugą instancję oraz pozostałych kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa,

IV. zmienia wyrok w stosunku do oskarżonego **P. G.** w ten sposób, że jako podstawę warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności przyjmuje art. 69 § 1 i 2 kk w zw. z art. 70 § 1 kk oraz uchyla rozstrzygnięcie o nałożeniu na oskarżonego na podstawie art. 46 § 1 kk obowiązku naprawienia szkody; w pozostałej części wyrok w stosunku do oskarżonego P. G. utrzymuje w mocy; zwalnia oskarżonego od opłaty za drugą instancję oraz pozostałych kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa,

V. zmienia wyrok w stosunku do oskarżonego **G. W.** w ten sposób, że jako podstawę warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności przyjmuje art. 69 § 1 i 2 kk w zw. z art. 70 § 1 kk oraz uchyla rozstrzygnięcie o nałożeniu na oskarżonego na podstawie art. 46 § 1 kk obowiązku naprawienia szkody; w pozostałej części wyrok w stosunku do oskarżonego G. W. utrzymuje w mocy; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. L. kwotę 516,60 zł obejmującą wynagrodzenie za obronę z urzędu w instancji odwoławczej wraz z podatkiem VAT; zwalnia oskarżonego od opłaty za drugą instancję oraz pozostałych kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa,

VI. zmienia wyrok w stosunku do oskarżonego **Ł. L.** w ten sposób, że jako podstawę warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności przyjmuje art. 69 § 1 i 2 kk w zw. z art. 70 § 1 kk; w pozostałej części wyrok w stosunku do oskarżonego Ł. L. utrzymuje w mocy; zwalnia oskarżonego od opłaty za drugą instancję oraz pozostałych kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa,

VII. zmienia wyrok w stosunku do oskarżonego **G. J.** w ten sposób, że jako podstawę warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności przyjmuje art. 69 § 1 i 2 kk w zw. z art. 70 § 1 kk oraz uchyla rozstrzygnięcie o nałożeniu na oskarżonego na podstawie art. 46 § 1 kk obowiązku naprawienia szkody; w pozostałej części wyrok w stosunku do oskarżonego G. J. utrzymuje w mocy; zwalnia oskarżonego od opłaty za drugą instancję oraz pozostałych kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.

SSO Maciej Schulz SSO Sebastian Mazurkiewicz SSR del. Justyna Dolhy

Sygn. akt VI Ka 553/17

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Północ w Warszawie z dnia 22 marca 2016 r. w sprawie III K 319/12 **W. Z. (1)** został uznany za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt. VI aktu oskarżenia z tym, że Sąd ustalił, że oskarżony czynu tego dopuścił się działając wspólnie i w porozumieniu z T. K., wprowadził w błąd pracowników banku odpowiedzialnych za przyznanie kredytu co do zatrudnienia T. K. i wysokości uzyskiwanych zarobków oraz zamiaru spłaty kredytu, przedłożył nierzetelne pisemne oświadczenie o zatrudnieniu T. K. w firmie (...) i wysokości uzyskiwanego wynagrodzenia, doprowadził bank do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 33.356,04 zł, tj. czynu z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk. Za powyższy występki Sąd stosując przepisy kodeksu karnego w brzmieniu sprzed 1.07.2015 r. w zw. z art. 4 § 1 kk wymierzył oskarżonemu karę roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności oraz stu stawek dziennych grzywny w kwocie po trzydzieści złotych, na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszając na pięć lat oraz oddał oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego. Na podstawie art. 46 § 1 kk Sąd orzekł obowiązek naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę solidarnie z T. K. kwoty 33.356,04 zł na rzecz (...) Bank. W. Z. (1) został natomiast uniewinniony od popełnienia czynu opisanego w pkt. VII aktu oskarżenia.

Od powyższego wyroku apelację wniósł obrońca oskarżonego W. Z. (1), który zaskarżył wyrok na korzyść oskarżonego w części dotyczącej uznania oskarżonego za winnego popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

Obrońca wyrokowi zarzucił obrazę przepisów postępowania mogącą mieć wpływ na treść wyroku w postaci art. 424 § 1 ust. 1 i 2 kpk i art. 7 kk. Obrońca podniósł, że Sąd Rejonowy nie wskazał w uzasadnieniu jakie fakty uznał za udowodnione lub nieudowodnione i dlatego nie uznał dowodów przeciwnych oraz nie wyjaśnił podstawy prawnej orzeczenia, co w konsekwencji uniemożliwia kontrolę wyroku i ma wpływ na treść orzeczenia albowiem powyższe uchybienie uniemożliwia poznanie toku rozumowania Sądu oraz dokonanie kontroli instancyjnej wyroku. Ponadto obrońca podniósł, iż Sąd Rejonowy w sposób sprzeczny z zasadami prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego ocenił wyjaśnienia oskarżonego T. K., który zdaniem obrońcy ma oczywisty interes w składaniu wyjaśnień obciążających oskarżonego W. Z. (1) w celu umniejszenia swojej winy w popełnieniu zarzucanego mu czynu, a ponadto w jego wyjaśnieniach występowały liczne nieścisłości i sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym. Skarżący podniósł, że powyższe uchybienia doprowadziły do błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mogącego mieć wpływ na jego treść. Ponadto obrońca oskarżonego zarzucił naruszenie przepisów rozporządzeń Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu poprzez przyznanie wynagrodzenia obrońcy w kwocie 840 zł podczas, gdy powinno ono dotyczyć kwoty 1224 zł oraz podatku VAT. Z ostrożności procesowej obrońca podniósł błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia w zakresie wymierzonej oskarżonemu kary i jej rażąca niewspółmierność.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części i uniewinnienie oskarżonego ewentualnie o wymierzenie oskarżonemu kary w najmniejszym wymiarze przewidzianym ustawą i jej warunkowe zawieszenie oraz nie orzekanie wobec oskarżonego obowiązku naprawienia szkody.

Apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługiwała na uwzględnienie, bowiem kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia wykazała, iż Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził postępowanie w sprawie. Ustalenia faktyczne zostały poczynione na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej, ocenionego w sposób wszechstronny, z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego. Sąd Rejonowy wywiódł prawidłowy wniosek w przedmiocie winy oskarżonego. Wbrew stanowisku obrońcy, Sąd oceniając materiał dowodowy nie naruszył normy art. 7 kpk, a stanowisko skarżącego sprowadza się w istocie rzeczy do polemiki z przeprowadzoną przez Sąd pierwszej instancji oceną dowodów i wyprowadzonymi na jej podstawie ustaleniami faktycznymi. Sąd Okręgowy za zasadną uznał natomiast w części argumentację w zakresie wynagrodzenia przyznanego obrońcy z urzędu przez Sąd Rejonowy jak i zmienił orzeczenie w zakresie nałożonego na

oskarżonego obowiązku naprawienia wyrządzonej szkody, ale z innych powodów aniżeli wskazane w apelacji przez obrońcę.

Pomimo tego, że pisemne uzasadnienie wyroku Sądu Rejonowego jest dość zwięzłe, wbrew twierdzeniom obrońcy, jednoznacznie wynika z niego, że Sąd za wiarygodne uznał wyjaśnienia T. K. za wyjątkiem kwestii dotyczącej rzekomej spłaty przez niego kwoty około 15.000 zł z tytułu zaciągniętego kredytu, uznając słusznie, iż takie dane nie wynikają z informacji z banku, jak również za wiarygodne uznał wyjaśnienia oskarżonego S. B. zaś wyjaśnieniom oskarżonego W. Z. (1) w świetle powyższych dowodów nie dał wiary. Sąd zawarł również w uzasadnieniu wyroku przy ustalaniu stanu faktycznego sprawy wszystkie ustalenia dotyczące wypełnienia przez oskarżonego swoim zachowaniem znamion przypisanego mu występku z art. 297 § 1 kk w zb. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

Nie można zgodzić się z zarzutem apelującego, że Sąd I instancji przy ocenie dowodu z wyjaśnień T. K. naruszył treść art. 7 kpk nie biorąc pod uwagę tego, że oskarżony ten ma interes w umniejszeniu swojej winy. W ocenie Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy oceniając wyjaśnienia T. K. podszedł do nich z ostrożnością i zasadnie uznał je za wiarygodne za wyjątkiem wspomnianej wyżej kwestii spłaty przez niego kwoty około 15.000 zł z tytułu zaciągniętego kredytu. Nie jest trafny zarzut skarżącego, że T. K. przed Sądem wycofał się z wyjaśnień, w których podawał, że W. Z. (1) był z nim również u ubezpieczyciela jak i w wydziale komunikacji. Wprawdzie podczas rozprawy, gdy wyjaśnienia składał oskarżony W. Z. (1) T. K. stwierdził, że był w banku, podpisywał umowę ubezpieczeniową, nie widział w banku W. Z. (1), a przy zawieraniu umowy ubezpieczenia było dwóch kolegów, jednak W. Z. (1) nie było przy tym, to jednak należy zauważyć, że podczas swojego pierwszego przesłuchania przed Sądem T. K. podtrzymał odczytane mu wyjaśnienia złożone w toku śledztwa. W wyjaśnieniach złożonych w toku śledztwa dokładnie zaś opisał jak poznał przez swojego znajomego A. J. W. Z. (1), dlaczego zgodził się zarejestrować na siebie samochód, jak też dokładnie opisał jak razem z W. Z. (1) pojechał podpisać umowę kredytową, podając, że potem we dwóch razem z pracownikiem, który podpisał z nim umowę kredytową pojechali podpisać umowę ubezpieczenia samochodu, a potem razem z W. Z. (1) pojechał zarejestrować auto. T. K. rzeczowo w tych pierwszych wyjaśnieniach wskazał, iż odniósł wrażenie, że mężczyzna, z którym podpisywał umowę kredytu znał się z W. Z. (1), ponieważ na jego widok od razu wyjął plik dokumentów do podpisania. T. K. szczegółowo opisał ludzi, z którymi spotykał się przy zawieraniu umowy kredytu i ubezpieczeniu auta jak i samochód, którym poruszał się wówczas W. Z. (1). Wyjaśnienia te oskarżony T. K. podtrzymał i jako szczegółowe, szczerze Sąd Rejonowy słusznie uznał je za wiarygodne i na ich podstawie ustalił stan faktyczny sprawy. Nie jest wykluczone, że upływ czasu spowodował, że T. K. na rozprawie, po czterech latach od złożenia wyjaśnień w niniejszej sprawie w toku śledztwa i po prawie dziewięciu od zawarcia umowy kredytu, podał inne okoliczności. Nie można zapominać, a czego obrońca nie zauważa, że oprócz wyjaśnień T. K. uznanych za wiarygodne sprawstwo i wiodąca rola w przestępstwie oskarżonego W. Z. (1) wynika również z wyjaśnień oskarżonego S. B. uznanych przez Sąd Rejonowy słusznie za wiarygodne. Wyjaśnienia S. B. korelują z wyjaśnieniami T. K. tworząc rzeczywisty przebieg zdarzeń, a wynika z nich jednoznacznie, że to właśnie W. Z. (1) poprosił S. B. o wystawienie zaświadczenia o zatrudnieniu na dane T. K.. S. B. rozpoznał oskarżonego W. Z. (1) i wskazał jako osobę, która poprosiła go o wystawienie zaświadczenia o zatrudnieniu, a co do której myślał, że nazywa się T. K., ponieważ takie dane zostały przekazane przez W. Z. (1) jako dane do wpisania w treść tego dokumentu. Zaświadczenie wystawione przez S. B. nie zostało wykorzystane przy zawieraniu umowy kredytowej, ale dane jego działalności gospodarczej znalazły się w oświadczeniu do umowy kredytu. Słusznie zatem Sąd Rejonowy uznał, że wyjaśnienia S. B. są szczerze, obiektywne, wiarygodne i uzupełniają wyjaśnienia T. K. wskazując na wiodącą rolę W. Z. (1) w popełnieniu przypisanego mu przestępstwa. Brak jest również uzasadnienia dla argumentu sformułowanego w apelacji co do wiarygodności wyjaśnień T. K., który najpierw twierdził, że potrzebował pieniędzy i dlatego zgodził się na podpisanie umowy kredytowej na swoje dane, a potem zapłacił za przekazany mu samochód kwotą 5000 zł. W ocenie Sądu Okręgowego kwestia ta nie wpływa na ocenę wiarygodności T. K., który szczerze wyjaśnił, że zgodził się na propozycję przejęcia auta za 5000 zł, które zapłacił zresztą w ratach, ponieważ „musiał na tym jakoś zarobić”, gdyż nigdy nie otrzymał obiecanych mu wcześniej przez W. Z. (1) pieniędzy za wzięcie kredytu na samochód na swoje dane. Reasumując, stwierdzić należy, że Sąd Rejonowy zasadnie wzajemnie uzupełniające się dowody w postaci wyjaśnień T. K. oraz S. B. uznał za jednoznacznie wskazujące na sprawstwo oskarżonego W. Z. (1). Sąd Rejonowy wskazany w

uzasadnieniu wyroku materiał dowodowy ocenił z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego dając dowodom świadczącym o sprawstwie oskarżonego słusznie wiarę.

Odnosząc się do zarzutu rażącej niewspółmierności kary sformułowanego w apelacji stwierdzić należy, że jest on zasadny wtedy, gdy kara wprawdzie mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, ale nie uwzględnia w sposób właściwy okoliczności dotyczących sądowego ich wymiaru określonych w art. 53–56 kk. Zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem judykatury rażąca niewspółmierność kary występuje wtedy, gdy kara orzeczona nie uwzględnia w należyty sposób stopnia społecznej szkodliwości przypisywanego czynu oraz nie realizuje wystarczająco celu kary, ze szczególnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych. Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza znaczną, wyraźną i oczywistą, a więc niedającą się zaakceptować dysproporcję między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą, czyli zasłużoną (np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 maja 2017 r. w sprawie II KK 156/17). Wbrew twierdzeniom skarżącego, uznać należy, że Sąd Rejonowy karę ukształtował w sposób bezsprzecznie umiarkowany, uwzględniając również cele kary w zakresie prewencji szczególnej jak i ogólnej. Sąd I instancji wymierzając oskarżonemu W. Z. (1) karę wziął pod uwagę zarówno to, że oskarżony był pomysłodawcą zawarcia umowy kredytowej jak i wartość wyłudzonego kredytu, stopień społecznej szkodliwości i winy uznając przez to za znaczne. Wziął również pod uwagę fakt uprzedniej karalności oskarżonego jak i karalności po popełnieniu przestępstwa, w tym za przestępstwa przeciwko mieniu. Fakt, iż oskarżony obecnie odbywa karę pozbawienia wolności i nie może podjąć zatrudnienia, wbrew argumentom skarżącego, nie jest elementem wpływającym na niemożność orzeczenia wobec niego kary grzywny, którą oskarżony może uiścić po odbyciu kary, chociażby w ratach. Sąd Rejonowy wziął również pod uwagę upływ 10 lat od popełnienia przestępstwa warunkowo zawieszając wykonanie wobec W. Z. (1) orzeczonej kary pozbawienia wolności.

Sąd Rejonowy stosując art. 4 § 1 kk zasadnie orzekł na podstawie przepisów obowiązujących w dacie czynu jako względniejszych, ponieważ wymierzył oskarżonemu karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił tytułem próby na okres 5 lat. Pod rządami przepisów obowiązujących od 1 lipca 2015 r. warunkowe zawieszenie kary pozbawienia w tej wysokości nie jest już możliwe. Wybierając przepisy względniejsze dla oskarżonego Sąd Rejonowy zapomniał jednak, że obowiązek naprawienia szkody orzekany na podstawie art. 46 § 1 kk w dacie popełnienia przestępstwa tj. 30 sierpnia 2006 r. (a tę datę należało brać pod uwagę przy ustalaniu ustawy względniejszej dla oskarżonego) możliwy był tylko na wniosek, Sąd nie orzekł go z urzędu. Wniosek w tym zakresie mógł złożyć pokrzywdzony, inna uprawniona osoba lub prokurator. Jak wskazał Sąd Najwyższy "Stosownie do wymagań przepisu art. 46 § 1 kk, jedną z przesłanek warunkujących możliwość orzeczenia środka karnego w postaci obowiązku naprawienia szkody jest złożenie stosownego wniosku w tym zakresie, do czego umocowanie ustawowe ma pokrzywdzony lub "inna osoba uprawniona". Brak takiego wniosku pochodzącego od podmiotów wskazanych w ww. przepisie uniemożliwia orzeczenie obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem" (wyr. SN z 16.4.2002 r., V KK 60/02, Prok. i Pr. – wkł. 2002, Nr 11, poz. 4; wyr. SN z 7.6.2005 r., IV KK 15/05, Prok. i Pr. – wkł. 2005, Nr 12, poz. 3). W niniejszej sprawie pokrzywdzony (...) Bank takiego wniosku nie złożył, o nałożeniu obowiązku z art. 46 § 1 kk wobec oskarżonego nie wnosił również prokurator. Mając zatem powyższe na uwadze oraz uwzględniając zakres apelacji wniesionej na korzyść oskarżonego Sąd Okręgowy zmienił wyrok w zaskarżonej części w stosunku do oskarżonego W. Z. (1) w ten sposób, że uchylił rozstrzygnięcie o nałożeniu na oskarżonego na podstawie art. 46 § 1 kk obowiązku naprawienia szkody z uwagi na brak wniosku w tej kwestii uprawnionego podmiotu.

Odnosząc się natomiast do zarzutu błędnie określonego wynagrodzenia dla obrońcy z urzędu zważyć należy, że Rozporządzenie z dnia 22 października 2015 r., na które powołuje się obrońca w § 22 stwierdza, że do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia stosuje się przepisy dotychczasowe do czasu zakończenia postępowania w danej instancji. Rozporządzenie to weszło w życie w dniu 1 stycznia 2016 r. W związku z tym, że niniejsza sprawa wpłynęła do Sądu Rejonowego w dniu 27 kwietnia 2012 r. i wtedy to została wszczęta, zastosowanie znajdą przepisy Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1348). Zgodnie z przepisami tego rozporządzenia za obronę w toku śledztwa obowiązywała stawka minimalna w wysokości 300 zł zaś za postępowanie przed sądem w wysokości 420 zł, za każdy

zaś dodatkowy termin rozprawy należało doliczyć 20% od stawki minimalnej. W niniejszej sprawie łącznie było 6 terminów rozprawy, a więc tylko pięć dodatkowych. W tej sytuacji Sąd Rejonowy winien był przyznać obrońcy z urzędu kwotę 300 zł + 420 zł + 5x84 zł (20% za każdy z pięciu dodatkowych terminów rozprawy), czyli łącznie kwotę 1140 zł oraz podatek VAT. Wniosek obrońcy zawarty w apelacji należało więc w części uznać za zasadny i dlatego też Sąd Okręgowy w tym zakresie zmienił zaskarżony wyrok zasądzając od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. G. kwotę 1402,20 zł wraz z podatkiem VAT w miejsce kwoty 840 zł.

Zgodnie z wnioskiem obrońcy z urzędu oskarżonego, Sąd zasądził od Skarbu Państwa na jego rzecz wynagrodzenie za obronę w instancji odwoławczej wraz z podatkiem od towarów i usług zaś uwzględniając sytuację materialną oskarżonego, który nie uzyskuje żadnych stałych dochodów Sąd zwolnił go od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze wydatkami obciążając Skarb Państwa.

Konsekwencją zmiany wyroku w zaskarżonej części w stosunku do oskarżonego W. Z. (1) poprzez uchylenie rozstrzygnięcia o nałożeniu na oskarżonego na podstawie art. 46 § 1 kk obowiązku naprawienia szkody stała się konieczność wzruszenia orzeczenia Sądu I instancji również co do **T. K.**, ponieważ Sąd Rejonowy obowiązek naprawienia szkody nałożył na te osoby solidarnie. Sąd Okręgowy zastosował zatem art. 435 kpk, żeby orzeczenie było wewnętrznie sprawiedliwe i wyszedł poza granice podmiotowe zaskarżenia. Konieczne w związku z tym było zastosowanie wobec oskarżonego T. K. przepisów ustawy karnej w brzmieniu sprzed 1 lipca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 kk ponieważ Sąd Rejonowy w stosunku do tego oskarżonego orzekał na podstawie przepisów obowiązujących w dacie wyrokowania, a jak się okazało względniejsze były przepisy obowiązujące w dacie popełnienia przestępstwa. Jako podstawę warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności Sąd Okręgowy przyjął zatem art. 69 § 1 i 2 kk w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 kk oraz uchylił rozstrzygnięcie o zobowiązaniu oskarżonego do informowania sądu o przebiegu okresu próby oraz rozstrzygnięcie o nałożeniu na oskarżonego na podstawie art. 46 § 1 kk obowiązku naprawienia szkody. W pozostałej części wyrok w stosunku do oskarżonego T. K. Sąd utrzymał w mocy i z uwagi na zasady słuszności zwolnił oskarżonego od opłaty za drugą instancję oraz pozostałych kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa. Wzruszenie orzeczenia wobec T. K. nastąpiło zatem na jego korzyść. Na marginesie należy zauważyć, iż jak wynika z zeznań pracownika banku świadka K. D. umowa kredytu została wypowiedziana w dniu 7.11.2007 r., a w dniu 20.04.2010 r. bank otrzymał tytuł wykonawczy do egzekucji komorniczej na dane T. K. tak więc w obrocie prawnym istnieje już od dawna tytuł wykonawczy wystawiony na dane tego oskarżonego, co potwierdzają również wyjaśnienia T. K., z których wynika, że poszukiwany był przez komornika.

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Północ w Warszawie z dnia 22 marca 2016 r. w sprawie III K 319/12 **A. W. (1)** został uznany za winnego tego, że w okresie pomiędzy 31 lipca 2006 r. a 03.08.2006 r. w W., ułatwił popełnienie czynu zabronionego w ten sposób, że wystawił nierzetelne zaświadczenie o zatrudnieniu Ł. B. w (...) i wysokości uzyskiwanego wynagrodzenia, w zamiarze aby w/w przedłożył je w banku w celu uzyskania kredytu od (...) Bank, tj. przestępstwa z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 297 § 1 kk. Za powyższy występki Sąd wymierzył oskarżonemu karę dziewięć miesięcy pozbawienia wolności, na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszając na trzy lata oraz na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 kk zobowiązując oskarżonego do informowania sądu o przebiegu okresu próby.

Od powyższego wyroku apelację wniósł obrońca oskarżonego A. W. (1), który zaskarżył wyrok w całości na korzyść oskarżonego. Obrońca wyrokowi zarzucił obrazę przepisów postępowania mogącą mieć wpływ na treść wyroku w postaci naruszenia art. 4 kpk, art. 7 kpk, art. 10 kpk, art. 410 kk i art. 424 kpk polegającą na dokonaniu dowolnej, wybiórczej oceny materiału dowodowego bez należytego uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego oraz nie omówieniu w uzasadnieniu wyroku pełnego materiału dowodowego, a także oparcie ustaleń faktycznych na podstawie wyjaśnień współoskarżonych, które nie znajdowały potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym. Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniósł o uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługiwała na uwzględnienie, bowiem kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia wykazała, iż Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził postępowanie w sprawie. Ustalenia faktyczne zostały

poczynione na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej, ocenionego w sposób wszechstronny, z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego. Sąd Rejonowy wywiódł prawidłowy wniosek w przedmiocie winy oskarżonego. Wbrew stanowisku obrońcy, Sąd oceniając materiał dowodowy nie naruszył normy art. 7 kpk, a stanowisko skarżącego sprowadza się w istocie rzeczy do polemiki z przeprowadzoną przez Sąd pierwszej instancji oceną dowodów i wyprowadzonymi na jej podstawie ustaleniami faktycznymi.

Wbrew twierdzeniom obrońcy, z uzasadnienia wyroku wprost wynika, że Sąd I instancji nie dał wiary wyjaśnieniom złożonym przez oskarżonego A. W. (1), w których zasłaniał się on niepamięcią co do faktu zatrudniania Ł. B. oraz wystawienia przedmiotowego zaświadczenia o zatrudnieniu, ponieważ stoją one w sprzeczności z uznanymi za wiarygodne wyjaśnieniami Ł. B. i M. K. oraz opinią biegłego z zakresu badania pisma ręcznego jak i powołanymi w uzasadnieniu dokumentami. Uzasadnienie wyroku nie jest sporządzone starannie, jednak nie można zapominać, iż jest ono wtórne do zapadłego wyroku zaś Sąd Okręgowy orzeka nie na podstawie sporządzonego uzasadnienia lecz po przeprowadzeniu kontroli wyroku przez pryzmat zgromadzonego materiału dowodowego i podstaw jego uchylecia lub zmiany wymienionych w art. 438 i 439 kpk. Wyjaśnienia Ł. B. i M. K. zasługują na danie im wiary ponieważ wzajemnie uzupełniają się jak i są zgodne z treścią dokumentów dotyczących zawartej na dane Ł. B. umowy dotyczącej kredytu na zakup pojazdu marki T., wśród których znajduje się również przedmiotowe zaświadczenie o zatrudnieniu wystawione przez oskarżonego A. W. (1). Ponadto wyjaśnienia te pozostają w zgodzie z treścią dokumentów w postaci informacji z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, z których wynika, że w okresie czasu kiedy została zawarta umowa kredytu Ł. B. nie pozostawał w stosunku pracy. Z wymienionymi wyżej dowodami, które Sąd Rejonowy powołał przy ustalaniu stanu faktycznego sprawy w sposób jednoznaczny koreluje opinia biegłego M. D. z zakresu badań pisma, do której obrońca nie odniósł się w ogóle w apelacji, a z której to jednoznacznie wynika, że treść zaświadczenia wypisał i podpisał się na nim A. W. (1). Opinia biegłego nie była w ogóle kwestionowana przez strony i zasługuje w pełni na danie jej wiary jako, że została sporządzona przez osobę o fachowej wiedzy specjalistycznej oraz odpowiednim doświadczeniu zawodowym i w sposób wyczerpujący przedstawia przebieg przeprowadzonych badań oraz wnioski jak też jest spójna z wyjaśnieniami M. K., z których jednoznacznie wynika, że to on uzyskał od niezjącego już J. B., który był bratem jego ówczesnej konkubiny, przedmiotowe zaświadczenie o zatrudnieniu. W obliczu powyższych dowodów, którym Sąd I instancji słusznie dał wiarę, należy uznać, że Sąd Rejonowy również zasadnie ocenił wyjaśnienia A. W. (1) jako niewiarygodne. W tym miejscu należy dodatkowo wskazać, że A. W. (1) ma kłopoty z pamięcią po urazie czaszkowo mózgowym, którego doznał w 2010 r. W 2006 r. kiedy wystawił przedmiotowe zaświadczenie oskarżony nie chorował i zarabkował prowadząc działalność gospodarczą. Zaświadczenie o zatrudnieniu zostało wypełnione przez niego i podpisane oraz opatrzone pieczętkami służącymi w prowadzonej wówczas działalności gospodarczej i co ważne – zostało sporządzone na druku z banku (...). Pomimo tego, że nie zostało ustalone w jaki sposób J. B. uzyskał zaświadczenie od oskarżonego A. W. (1), to jednak nie ulega wątpliwości, że doszło do wypełnienia znamion przypisanego przez Sąd Rejonowy oskarżonemu A. W. (1) występku ponieważ oskarżony, gdy je wystawiał był w pełni zdrowy, dorosły, sam prowadził działalność gospodarczą, a zatem zdawał sobie sprawę do czego służą zaświadczenia wystawiane na oryginalnych drukach banków.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd Rejonowy wskazany wyżej materiał dowodowy ocenił z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego dając dowodom świadczącym o sprawstwie oskarżonego słusznie wiarę. W świetle tych dowodów, wbrew twierdzeniom obrońcy, fakt wystawienia przez oskarżonego A. W. (1) zaświadczenia o zatrudnieniu jest pewny.

Sąd I instancji zasadnie wyeliminował z kwalifikacji prawnej występku przypisanego oskarżonemu A. W. (1) art. 286 § 1 kk z uwagi na całkowitą spłatę zaciągniętego zobowiązania jak też w sposób słuszny ustalił czasokres popełnienia przez niego przestępstwa. Odnośnie zaś wymiaru kary, należy zauważyć, że Sąd mając na uwadze zarówno okoliczności łagodzące jak i obciążające wymierzając oskarżonemu karę w należyty sposób uwzględnił stopień społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu oraz cel kary, ze szczególnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych.

Zgodnie z wnioskiem obrońcy z urzędu oskarżonego A. W. (1), Sąd zasądził od Skarbu Państwa na jej rzecz wynagrodzenie za obronę w instancji odwoławczej wraz z podatkiem od towarów i usług zaś uwzględniając sytuację materialną oskarżonego, który nie uzyskuje żadnych stałych dochodów Sąd zwolnił go od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze wydatkami obciążając Skarb Państwa.

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Północ w Warszawie z dnia 22 marca 2016 r. w sprawie III K 319/12 **P. G.** został uznany za winnego tego, że w dniu 7 lutego 2005 r. w W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wprowadził w błąd pracowników (...) S.A., obecnie (...) S.A., co do okoliczności, zakresu i czasu powstania uszkodzeń w samochodzie osobowym T. (...) nr rej. (...), podając, że uszkodzenia te powstały w dniu 04.02.2005 r. w wyniku zderzenia z samochodem osobowym S. (...) nr rej. (...), przez co doprowadził w/w towarzystwo ubezpieczeń do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 16.017,27 zł z tytułu wypłaty odszkodowania w nienależnej wysokości, tj. czynu z art. 286 § 1 kk. Za powyższy występki Sąd wymierzył oskarżonemu karę dziewięciu miesięcy pozbawienia wolności oraz stu stawek dziennych grzywny w kwocie po trzydzieści złotych, na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszając na okres roku i na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 kk zobowiązując oskarżonego do informowania sądu o przebiegu okresu próby. Na podstawie art. 46 § 1 kk Sąd orzekł obowiązek naprawienia szkody w całości w całości poprzez zapłatę na rzecz (...) S.A. kwoty 16.017,27 zł.

Od powyższego wyroku apelację wniósł obrońca oskarżonego P. G., który zaskarżył wyrok w części tj. co do punktu 12 na korzyść oskarżonego.

Obrońca wyrokowi zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku mający wpływ na jego treść poprzez ustalenie niezgodnie z treścią dowodów przeprowadzonych na rozprawie, że oskarżony wprowadził w błąd pracowników (...) S.A. obecnie (...) S.A. co do okoliczności, zakresu i czasu powstania uszkodzeń w samochodzie osobowym T. (...) nr rej. nr rej. (...), podając, że uszkodzenia te powstały w dniu 4 lutego 2005 r. w wyniku zderzenia z samochodem osobowym S. (...), a ponadto obrazę przepisu prawa materialnego tj. art. 362 kc przez jego nie zastosowanie w sytuacji gdy całość oszacowania szkody pochodziła od (...) S.A., a jej sprawcą jest oskarżony G. W.. Obrońca ponadto zarzucił obrazę przepisu postępowania tj. art. 170 § 1 pkt 5 kpk poprzez uznanie, że wniosek dowodowy dotyczący opinii biegłego innego niż inż. J. F. w sposób oczywisty zmierzał do przedłużenia postępowania mimo, że niezbedność tego dowodu powstała w trakcie rozprawy głównej wobec złożonej ad hoc przez tego biegłego opinii ustnej.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez uniewinnienie oskarżonego ewentualnie o uchylenie wyroku we wskazanym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Północ w Warszawie z dnia 22 marca 2016 r. w sprawie III K 319/12 **G. W.** został uznany za winnego tego, że w dniu 07 lutego 2005 r. w W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wprowadził w błąd pracowników (...) S.A., obecnie (...) S.A., co do okoliczności, zakresu i czasu powstania uszkodzeń w samochodzie osobowym S. (...) nr rej. (...), podając, że uszkodzenia te powstały w dniu 04.02.2005 r. w wyniku zderzenia z samochodem osobowym T. (...) nr rej. (...), przez co doprowadził w/w towarzystwo ubezpieczeń do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 11.673 zł z tytułu wypłaty odszkodowania w nienależnej wysokości, tj. czynu z art. 286 § 1 kk. Za powyższy występki Sąd wymierzył oskarżonemu karę dziewięciu miesięcy pozbawienia wolności oraz stu stawek dziennych grzywny w kwocie po trzydzieści złotych, na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszając na okres roku i na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 kk zobowiązując oskarżonego do informowania sądu o przebiegu okresu próby. Na podstawie art. 46 § 1 kk Sąd orzekł obowiązek naprawienia szkody w całości w całości poprzez zapłatę na rzecz (...) S.A. kwoty 11.673 zł.

Od powyższego wyroku apelację wniósł obrońca oskarżonego G. W., który zaskarżył wyrok w całości na korzyść oskarżonego.

Obrońca wyrokowi zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku mający wpływ na jego treść poprzez błędne uznanie, iż oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim wprowadzenia pracowników (...) S.A., obecnie (...) S.A., co do zakresu i czasu powstania uszkodzeń w samochodzie osobowym S. (...) nr rej. (...), w sytuacji, gdy oskarżony o tych uszkodzeniach nie wiedział jak również błędnie wypełnił wniosek o odszkodowanie

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniósł o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego.

Analizując niniejszą sprawę przez pryzmat zarzutów postawionych przez obrońców oskarżonych P. G. i G. W. należało uznać, iż apelacje obrońców nie zasługiwały na uwzględnienie. Kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia wykazała, iż Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził postępowanie w sprawie. Ustalenia faktyczne zostały poczynione na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej, ocenionego w sposób wszechstronny, z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego i Sąd Rejonowy wywiódł prawidłowy wniosek w przedmiocie winy oskarżonych.

Obrońca oskarżonego P. G. zarzucił wyrokowi błąd w ustaleniach faktycznych przez ustalenie, że oskarżony wprowadził ubezpieczyciela w błąd. Zdaniem skarżącego oskarżony napisał w zgłoszeniu szkody, że pojazd nie posiadał wcześniejszych uszkodzeń i podał, że uszkodzeniu uległy: przód lewa strona, zderzak, maska, reflektory, a to znalazło potwierdzenie w opinii biegłego i sporne pozostały poduszki powietrzne zaś biegły nie wskazał innych uszkodzeń nienaprawionych. Zarzutu tego nie sposób uznać za słuszny. Biegły J. F. w opinii pisemnej uzupełniającej jednoznacznie wskazał jakie uszkodzenia mogły powstać na skutek deklarowanej kolizji zarówno w T. jak i w S. i oprócz braku możliwości aktywowania poduszek wskazał, że w T. uszkodzeniu mogły ulec: zderzak przedni boczna lewa część, poszycie błotnika przedniego lewego i nadkole plastikowe przednie lewe. Zaś w wyliczeniu szkody sporządzonej przez ubezpieczyciela dodatkowo jest przecież wskazana pokrywa silnika, oba reflektory, belka zderzaka, chłodnica, poduszki powietrzne i in. części auta. Na dodatek, jak wynika ze zgłoszenia szkody, to oskarżony P. G. podał, że zostały uszkodzone: przód lewa strona, zderzak, maska, reflektory i poduszki powietrzne. Skoro nie mogły ulec uszkodzeniu tak widoczne gołym okiem części auta jak np. oba reflektory i poduszki powietrzne to oskarżony musiał to widzieć i zresztą zgłosił ubezpieczycielowi, a przecież zgodnie z opinią biegłego do takich uszkodzeń dojść nie mogło. Dodatkowo oskarżony wskazał w zgłoszeniu szkody, że auto nie miało przed kolizją żadnych uszkodzeń. Zatem Sąd I instancji zasadnie ustalił i przyjął, że oskarżony świadomie wprowadził w błąd ubezpieczyciela co do okoliczności, zakresu i czasu powstania uszkodzeń. Biegły J. F. na rozprawie wykonał obliczenia wartości szkody i jednoznacznie wskazał, że wyliczenia zrobił na podstawie danych z kalkulacji znajdujących się w aktach szkody. Jest to kwota nie niższa, może być natomiast wyższa, bo gdyby zrobić kalkulację w programie to program mógłby narzucić dodatkowe rzeczy np. lakierowanie elementów bezpośrednio przyległych do wymienianych części. Przy kalkulacji z użyciem programu komputerowego wartość mogłaby wzrosnąć maksymalnie o 25 %. Dlatego też Sąd Rejonowy dodał do wyliczenia szkody te 25%, co należy uznać za słuszne ustalenie znajdujące w pełni oparcie w opinii i wyliczeniach biegłego J. F..

Obrońca zarzucił wyrokowi również obrazę art. 362 kc przez jego niezastosowanie w sytuacji, gdy całość oszacowania szkody pochodziła od ubezpieczyciela, a jej sprawcą jest oskarżony G. W., nie rozwijając jednak tej kwestii w uzasadnieniu apelacji. Stwierdzić trzeba, że zarzut ten nie jest zasadny. Zgodnie z art. 362 kc jeżeli poszkodowany przyczynił się do powstania lub zwiększenia szkody, obowiązek jej naprawienia ulega odpowiedniemu zmniejszeniu stosownie do okoliczności, a zwłaszcza do stopnia winy obu stron. W niniejszej sprawie ubezpieczyciel został wprowadzony skutecznie w błąd na skutek czynu niedozwolonego, zatem w realiach tej sprawy nie można w żaden sposób przyjąć, że ubezpieczyciel przyczynił się do powstania szkody.

Sąd I instancji słusznie oddalił wniosek dowodowy o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego ponieważ opinie biegłego J. F. są jasne, pełne i wyczerpujące zatem Sąd trafnie i zasadnie poczynił na ich podstawie ustalenia faktyczne w niniejszej sprawie dając im wiarę, a ocenę tę Sąd Okręgowy w pełni podziela.

Obrońca oskarżonego G. W. zarzucił wyrokowi błąd w ustaleniach faktycznych – przez ustalenie, że oskarżony wprowadził ubezpieczyciela w błąd w sytuacji, gdy oskarżony nie wiedział o tych uszkodzeniach, jak również błędnie wypełnił wniosek o odszkodowanie. Zdaniem obrońcy brak jest danych potwierdzających, że oskarżony G. W.

świadomie wprowadził ubezpieczyciela w błąd ponieważ dane podane we wniosku były nieświadomie wskazane, błędnie albowiem oskarżony nie miał wiedzy o uszkodzeniach samochodu. Zarzut ten należy uznać za niesłuszny. Nie wiadomo na jakiej podstawie obrońca opiera wnioski o nieświadomości działań oskarżonego. Oskarżony G. W. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu występku i wyjaśnił tylko, że miał taki wypadek jak opisany w zarzucie, nie był on pozorowany, a poza tym odmówił składania wyjaśnień. Natomiast ze zgłoszenia szkody wynika jasno, że wypełnił je G. W. (wskazuje na to chociażby używana forma pierwszej osoby w opisie zdarzenia) i wskazał w rubryce uszkodzenia powstałe przed „nie dotyczy”, zaś jako uszkodzenia powstałe w tej kolizji wskazał: „zderzak P, maska, lampa, poduszka, atrapa”. Z opinii biegłego J. F. wynika zaś jasno, że w wyniku kolizji mogły powstać tylko uszkodzenia: tablicy rejestracyjnej przedniej, skorupy zderzaka przedniego, zerwanie elementów mocowania dolnej części zderzaka przedniego i kraty wlotu powietrza z logo firmowym. Brak jest więc logicznego uzasadnienia, że oskarżony nie miał wiedzy o uszkodzeniach samochodu skoro podał te, które nie mogły zaistnieć, a które to widoczne są gołym okiem. Słusznie zatem Sąd I instancji ustalił i przyjął, że oskarżony świadomie wprowadził w błąd ubezpieczyciela co do okoliczności, zakresu i czasu powstania uszkodzeń.

Dokonując kontroli instancyjnej zaskarżonego w stosunku do oskarżonych P. G. i G. W. wyroku Sąd Okręgowy dostrzegł, iż w orzeczeniu wskazano niewłaściwą podstawę warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonych wobec nich kar pozbawienia wolności, bowiem Sąd I instancji orzekał na podstawie przepisów obowiązujących w dacie wyrokowania, ale powołał art. 70 § 1 pkt 1 kk zawieszając wykonanie wymierzonych kar pozbawienia wolności na okres roku próby. Dlatego też Sąd Okręgowy zmienił wyrok w ten sposób, że jako podstawę warunkowego zawieszenia wykonania kar pozbawienia wolności wobec obu oskarżonych przyjął art. 69 § 1 i 2 kk w zw. z art. 70 § 1 kk. Sąd Okręgowy dostrzegł również konieczność uchylecia rozstrzygnięcia Sądu I instancji w zakresie nałożenia na oskarżonych obowiązku naprawienia szkody na podstawie art. 46 § 1 kk kierując się tym, aby orzeczenie było wewnątrznie zgodne. Otóż przestępstwo przypisane oskarżonym zostało popełnione pod rządami ustawy karnej, kiedy to obowiązek z art. 46 § 1 kk nałożony mógł być tylko na wniosek uprawnionego podmiotu. W sprawie obu oskarżonych zarówno pokrzywdzony jak i prokurator takiego wniosku nie zgłosili, analogicznie jak w sprawie omówionych wyżej oskarżonych W. Z. (1) i T. K.. Sąd I instancji orzekał na podstawie przepisów obowiązujących w dacie wyrokowania, obecnie w zakresie nałożenia obowiązku naprawienia szkody Sąd wprawdzie może działać z urzędu jak i na wniosek uprawnionego podmiotu, niemniej jednak w realiach niniejszej sprawy Sąd nie miał obowiązku orzekać w tym przedmiocie. Z uwagi na kierunek apelacji wywiedzionych na korzyść oskarżonych Sąd Okręgowy nie mógł zmienić orzeczenia i orzekać na podstawie przepisów obowiązujących w dacie popełnienia przestępstwa, ponieważ spowodowałoby to orzeczenie na niekorzyść oskarżonych w zakresie okresu warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonych kar pozbawienia wolności, który przed zmianą z 1 lipca 2015 r. wynosił minimalnie 2 lata. Kierując się jednakże brakiem obligatoryjności orzekania w zakresie obowiązku z art. 46 § 1 kk oraz zmianą orzeczenia w stosunku do oskarżonych W. Z. (1) i T. K. i tym aby zachować sprawiedliwość i spójność orzeczenia, Sąd uchylił rozstrzygnięcia oparte na podstawie art. 46 § 1 kk wobec oskarżonych P. G. i G. W..

Zgodnie z wnioskiem obrońcy z urzędu oskarżonego G. W., Sąd zasądził od Skarbu Państwa na jego rzecz wynagrodzenie za obronę w instancji odwoławczej wraz z podatkiem od towarów i usług zaś uwzględniając sytuację materialną obu oskarżonych, którzy nie uzyskują żadnych stałych dochodów Sąd zwolnił ich od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze wydatkami obciążając Skarb Państwa.

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Północ w Warszawie z dnia 22 marca 2016 r. w sprawie III K 319/12 **Ł. L.** został uznany za winnego tego, że w dniu 26 czerwca 2009 r., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą, wprowadził w błąd (...) S.A. w S. co do okoliczności powstania uszkodzeń samochodu R. (...) nr rej. (...), podając jako przyczynę tych uszkodzeń zderzenie spowodowane w dniu 31 stycznia 2009 r. z winy kierującego samochodem M. nr rej. (...), podczas gdy uszkodzenia powstały w innych okolicznościach niż podane przez oskarżonego, przez co doprowadził w/w towarzystwo ubezpieczeniowe do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci wypłaty w dniu 08.09.2009 r. kwoty 13.600 zł tytułem odszkodowania z polisy odpowiedzialności cywilnej Ł. M., tj. czynu z art. 286 § 1 kk. Za powyższy występki Sąd wymierzył oskarżonemu karę dziewięć miesięcy pozbawienia wolności oraz stu stawek dziennych grzywny w kwocie

po trzydzieści złotych, na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszając na okres roku i na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 kk zobowiązując oskarżonego do informowania sądu o przebiegu okresu próby. Na podstawie art. 46 § 1 kk Sąd orzekł obowiązek naprawienia szkody w całości w całości poprzez zapłatę na rzecz (...) S.A. kwoty 13.600 zł.

Od powyższego wyroku apelację wniósł obrońca oskarżonego Ł. L., który zaskarżył wyrok w zakresie punktu 15 dotyczącego oskarżonego na jego korzyść. Obrońca wyrokowi zarzucił obrazę prawa procesowego mająca wpływ na treść orzeczenia poprzez naruszenie art. 5 § 2 kpk i rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonego nie dających się usunąć wątpliwości wynikających – jak sam Sąd I instancji przyznał – z braku jednoznaczności i pewności opinii co do przyczyn powstania uszkodzeń w pojeździe marki R. (...), jak również poprzez naruszenie art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów polegającą w szczególności na popadnięciu przez Sąd w dowolność ocen w zakresie przyznania wiarygodności wyjaśnieniom Ł. L., współoskarżonego Ł. M. oraz wnioskowi postępowania likwidacyjnego prowadzonego przez (...) S.A w S. i jednocześnie przypisanie biegłym rangi dowodu absolutnego w sytuacji, gdy obie opinie wskazują na inne (wykluczające się wzajemnie) uszkodzenia pojazdu oskarżonego dyskwalifikujące ich zdaniem możliwość powstania uszkodzeń w pojeździe w okolicznościach deklarowanych przez oskarżonego tj. w opinii biegłego F. jest to brak uszkodzenia progu samochodu R. (...), a w opinii biegłego P. – uszkodzenie progu tego samochodu, ponadto nie uwzględniających właściwości technicznych tego pojazdu jak efektywność zawieszania, stan ogumienia i ciśnienia w oponach obu pojazdów, wieku i stanu technicznego obu pojazdów oraz skuteczności i sprawności układu hamulcowego mającego wpływ na obniżenie przodu pojazdu M. podczas ostrego hamowania. Ponadto skarżący zarzucił obrazę art. 424 § 1 i 2 kpk, art. 410 kpk i art. 92 kpk poprzez sporządzenie uzasadnienia wyroku w sposób uniemożliwiający instancyjną kontrolę zaskarżonego orzeczenia, powoływanie się na ustalenia mające dotyczyć popełnionego przez oskarżonego przestępstwa, w szczególności poprzez uznanie, że oskarżony dopasował uszkodzenia do opisu zdarzenia sporządzonego przez Ł. M., którego pojazd mógł zderzyć się z innym R. (...), co nie wynika z żadnego materiału dowodowego, tym bardziej, że Sąd sam wskazał, że bez wsparcia wiedzą specjalistyczną można zakwestionować z dużym prawdopodobieństwem, a przynajmniej z dalekoidącym podejrzeniem, iż do uszkodzeń tego pojazdu nie doszło w wyniku deklarowanej kolizji, a zatem Sąd sam nie ma w tym zakresie pewności. Skarżący zarzucił ponadto naruszenie art. 438 pkt 3 kpk poprzez oparcie orzeczenia na błędnych ustaleniach faktycznych polegających na uznaniu, że nie doszło do zdarzenia z udziałem pojazdów oskarżonego Ł. L. i Ł. M., a co najmniej nie doszło do niego w okolicznościach deklarowanych przez oskarżonych o czym mają świadczyć nie przystające do siebie uszkodzenia w obu pojazdach oraz uznaniu, że oskarżeni weszli w porozumienie w celu wyłudzenia odszkodowania.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniósł o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego.

Apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługiwała na uwzględnienie, bowiem kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia wykazała, iż Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził postępowanie w sprawie. Ustalenia faktyczne zostały poczynione na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej, ocenionego w sposób wszechstronny, z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego. Sąd Rejonowy wywiódł prawidłowy wniosek w przedmiocie winy oskarżonego.

Wbrew stanowisku skarżącego, z pisemnego uzasadnienia wyroku sporządzonego w niniejszej sprawie nie wynika, aby Sąd Rejonowy miał jakiegokolwiek wątpliwości co do wiarygodności opinii obu biegłych J. F. i W. P.. Wprost przeciwnie, wynika z niego, że Sąd za podstawę swoich ustaleń przyjął obie opinie biegłych uznając je za w pełni wiarygodne i na ich podstawie ustalił stan faktyczny sprawy. Analiza tych opinii nie wskazuje również, wbrew wywodom zawartym w apelacji, aby obaj biegli wskazywali na różne, wzajemnie wykluczające się uszkodzenia pojazdów. Obrońca nie zauważa, że w swojej opinii biegły J. F. (na k. 1149) wskazał, że próg prawy poza niewielkim odkształceniem i zarysowaniem liniowym nie posiada uszkodzeń o cechach charakterystycznych dla wskazanego przez uczestników zdarzenia mechanizmu zaistnienia i przebiegu kolizji, znaczna siła uderzenia rozmieszczona została zaś powyżej górnej krawędzi progu i dotyczyła płaszczyzn drzwi przednich i tylnych. Z kolei biegły W. P. wskazał, że próg jest zagnieciony pod zagnieceniem drzwi prawych przednich oraz w części tylnej i pod słupkiem prawym środkowym. Z kolei w dolnej części prawych tylnych drzwi znajduje się pionowe zagniecenie, ale poniżej jego nie występuje

uszkodzenie progu pomimo tego, że zagniecenie drzwi sięga poza jego płaszczyznę pionową (na k. 2314). Tych spostrzeżeń biegłych nie sposób uznać za wzajemnie wykluczające się. Biegły W. P. przeanalizował dwie możliwe sytuacje związane z uderzeniem przodu samochodu M. w prawy bok R. (...) i stwierdził, że żadna z nich nie jest możliwa, ponieważ uszkodzenia nie korespondują ze sobą (na k. 2317). Jeśli M. uderzyłby bliżej prawych drzwi to nie powinny powstać uszkodzenia zlokalizowane w okolicy prawego tylnego błotnika R. (...) i umiejscowionych przy nim drzwi, a ponadto prawa część zderzaka M. powinna uszkodzić prawy przedni błotnik R. (...), a takiego uszkodzenia nie ma. Druga sytuacja czyli uderzenie M. w słupek środkowy R. (...) jest również wykluczona, ponieważ prawe przednie drzwi Laguny są bardziej zdeformowane, a tymczasem krata wlotu powietrza w M. po prawej stronie nie uległa uszkodzeniu tylko po lewej, ponadto zderzak M. powinien być uszkodzony w przedniej środkowej części, a takiego uszkodzenia nie ma. Biegły W. P. jak i biegły J. F. wzięli pod uwagę fakt, że M. hamował i obniżył się jego przód. W tym wypadku, jak stwierdził W. P. kontaktowałyby się z progami – elementem o wysokiej sztywności R. (...) zderzak przedni M. – element o małej sztywności i nie spowodowałyby takich uszkodzeń progu. Ponadto wysokość na jaką sięgały uszkodzenia nie koreluje ze sobą. W M. jest uszkodzona pokrywa silnika (wgniecenie), ale nie ma uszkodzeń znajdującej się bezpośrednio pod tym zagnieceniem kraty wlotu powietrza jak i zderzaka przedniego, co jest niemożliwe do zaistnienia, bo najpierw zderzak musiałby ulec zagnieceniu i krata wlotu powietrza. Podnoszone więc przez skarżącego kwestie dotyczące właściwości technicznych pojazdów takie jak efektywność zawieszenia, stan ogumienia i ciśnienia w oponach obu pojazdów, wiek i stan techniczny obu pojazdów oraz skuteczność i sprawność układu hamulcowego nie mają żadnego znaczenia w świetle ustaleń obu biegłych, z których wynika jednoznacznie, w skrócie ujmując rzecz, że uszkodzenia Laguny są umiejscowione na szerszym obszarze na boku tego pojazdu aniżeli szerokość przodu samochodu M., co wyklucza zaistnienie uszkodzeń w wyniku deklarowanej przez oskarżonego kolizji drogowej. Stwierdzenie Sądu zawarte w pisemnym uzasadnieniu odnośnie własnej oceny i spostrzeżeń Sądu co do uszkodzeń obu pojazdów w żaden logiczny sposób nie może być uznane za wątpliwości Sądu w zakresie treści opinii biegłych. Wprost przeciwnie, Sąd Rejonowy po uznaniu obu opinii biegłych za wiarygodne stwierdził, że nawet bez wsparcia wiedzą specjalistyczną w postaci opinii biegłych uszkodzenia R. (...) w postaci głębokich wgnieceń drzwi przednich i tylnych przy jednoczesnym braku uszkodzeń słupka środkowego wskazują na podejrzenie, że nie zostały spowodowane w wyniku deklarowanej kolizji, z czym Sąd Okręgowy w pełni się zgadza. Bezasadne są również zarzuty skarżącego dotyczące błędów w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie przez Sąd I instancji, że oskarżony wszedł w porozumienie w Ł. M. w celu wyłudzenia odszkodowania. Należy zauważyć, że obaj oskarżeni nie przyznali się do popełnienia zarzucanych im czynów, przy czym Ł. L. odmówił składania wyjaśnień zaś Ł. M. ograniczył się do stwierdzenia, że kolizja miała miejsce i zaistniała z jego winy. Pomijając ustalenia i rozważania Sądu Rejonowego odnośnie czynu zarzucanego Ł. M., od którego to został prawomocnie uniewinniony, wskazać należy, że Sąd I instancji swoje ustalenia oparł na dokumentach z akt szkodowych, w których znajduje się nie tylko pisemne zgłoszenie szkody w pojeździe sporządzone przez Ł. L., ale również pisemne oświadczenie datowane na 31 stycznia 2009 r. sporządzone przez Ł. M., a dołączone do zgłoszenia szkody przez Ł. L.. Logicznie więc Sąd Rejonowy uznał, że wskazane wyżej okoliczności świadczą o tym, że osoby te działały w porozumieniu skoro Ł. L. dysponował oświadczeniem sporządzonym przez drugiego oskarżonego.

Dokonując kontroli instancyjnej zaskarżonego w stosunku do Ł. L. wyroku Sąd Okręgowy dostrzegł, iż w orzeczeniu wskazano niewłaściwą podstawę warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności, bowiem Sąd I instancji orzekał na podstawie przepisów obowiązujących w dacie wyrokowania, ale powołał art. 70 § 1 pkt 1 kk zawieszając wykonanie kary 9 miesięcy pozbawienia wolności na okres roku próby. Dlatego też Sąd Okręgowy zmienił wyrok w ten sposób, że jako podstawę warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności przyjął art. 69 § 1 i 2 kk w zw. z art. 70 § 1 kk. Odnośnie oskarżonego Ł. L. należy również wskazać, że pokrzywdzony (...) S.A. złożyła wniosek o zobowiązanie oskarżonego do naprawienia wyrządzonej szkody (na k. 1499) tak więc w tym przypadku, odmiennie niż wobec oskarżonych W. Z. (1) i T. K., Sąd miał obowiązek orzec w tym przedmiocie.

Uwzględniając sytuację materialną oskarżonego, który nie uzyskuje żadnych stałych dochodów Sąd zwolnił go od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze wydatkami obciążając Skarb Państwa.

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Północ w Warszawie z dnia 22 marca 2016 r. w sprawie III K 319/12 **G. J.** został uznany za winnego tego, że w dniu 06.02.2007 r. w W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wprowadził w błąd pracowników (...) S.A. (...) co do okoliczności, zakresu i czasu powstania uszkodzeń w samochodzie osobowym V. (...) nr rej. (...), podając, że uszkodzenia te powstały w wyniku zderzenia z samochodem N. nr rej. (...) w dniu 02.02.2007 r., przez co doprowadził w/w towarzystwo ubezpieczeń do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 8.212, 27 zł. z tytułu wypłaty odszkodowania w nienależnej wysokości, tj. czynu z art. 286 § 1 kk. Za powyższy występek Sąd wymierzył oskarżonemu karę dziewięciu miesięcy pozbawienia wolności oraz stu stawek dziennych grzywny w kwocie po trzydzieści złotych, na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszając na okres roku i na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 kk zobowiązując oskarżonego do informowania sądu o przebiegu okresu próby. Na podstawie art. 46 § 1 kk Sąd orzekł obowiązek naprawienia szkody w całości w całości poprzez zapłatę na rzecz (...) S.A. (...) kwoty 8.212, 27 zł.

Od powyższego wyroku apelację wniósł obrońca oskarżonego G. J., który zaskarżył wyrok w zakresie punktu 17 dotyczącego oskarżonego na jego korzyść. Obrońca wyrokowi zarzucił obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia poprzez naruszenie art. 5 § 2 kpk i nierozstrzygnięcie na korzyść oskarżonego wątpliwości co do przebiegu kolizji pojazdu V. (...) z pojazdem marki N. (...) oraz wątpliwości co do zakresu uszkodzeń powstałych w pojeździe oskarżonego w wyniku kolizji, a uszkodzeń mogących powstać w okresie późniejszym podczas czynności związanych z transportem pojazdu do warsztatu, w tym załadunkiem i rozładunkiem pojazdu. Ponadto obrońca zarzucił naruszenie treści art. 7 kpk poprzez brak wszechstronnej analizy przeprowadzonych dowodów w szczególności nieuwzględnienie wyjaśnień oskarżonego w zakresie okoliczności przebiegu kolizji, transportu uszkodzonego auta, zeznań świadka A. W. (2) w zakresie przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego przez ubezpieczyciela. Jak i dowodu z opinii biegłego J. F. w zakresie zestawienia dotyczącego wyceny szkody poniesionej przez (...) podczas gdy z treści opinii biegłego wynika, że prawidłową wycenę wysokości szkody można przeprowadzić na podstawie kalkulacji sporządzonej w profesjonalnym systemie komputerowym. Ponadto obrońca podniósł, że naruszenie art. 7 kpk nastąpiło również odnośnie oceny opinii obu biegłych poprzez przyjęcie, że zakres uszkodzeń nastąpił przed kolizją, podczas gdy z opinii nie wynika, czy uszkodzenia wykraczające poza zakres uszkodzeń powstały przed czy po kolizji. Autor apelacji wskazał również naruszenie art. 170 § 1 pkt 2 kpk poprzez oddalenie wniosku dowodowego obrońcy o sporządzenie przez biegłego wyliczenia szkody w programie specjalistycznym oraz art. 201 kpk poprzez zaniechanie wezwania biegłego J. F. lub innego biegłego do sporządzenia wyceny szkody w profesjonalnym programie komputerowym jak również naruszenie art. 410 kpk poprzez oparcie wyroku jedynie na części okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Ponadto obrońca zarzucił naruszenie art. 167 kpk w zw. z art. 585 pkt 2 kpk poprzez nieprzesłuchanie K. P. przebywającego za granicą w drodze pomocy prawnej oraz art. 624 kpk poprzez obciążenie oskarżonego kosztami sądowymi, których uiszczenie będzie dla niego zbyt uciążliwe. Z ostrożności procesowej obrońca ponadto podniósł, iż oskarżony nie działał z zamiarem popełnienia czynu zabronionego i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, a także podniósł rażąca surowość kary.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniósł o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Analizując niniejszą sprawę przez pryzmat zarzutów postawionych przez skarżącego należało uznać, iż apelacja obrońcy nie zasługiwała na uwzględnienie. Kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia wykazała, iż Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził postępowanie w sprawie. Ustalenia faktyczne zostały poczynione na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej, ocenionego w sposób wszechstronny, z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego i Sąd Rejonowy wywiódł prawidłowy wniosek w przedmiocie winy oskarżonego.

Przede wszystkim w niniejszej sprawie należy podkreślić, że opinie obu biegłych wzajemnie uzupełniały się prowadząc do wniosku, że do przedmiotowej kolizji mogło dojść jednak w innym, ograniczonym zakresie, a na skutek zderzenia obu pojazdów uszkodzenia V. (...) byłyby dużo mniejsze i Sąd Rejonowy słusznie uznał je za w pełni wiarygodne czyniąc podstawą swoich ustaleń faktycznych. Z opinii biegłego W. P. wynika m. in., że V. (...) poruszał się z prędkością

co najwyżej do 20 km/h, gdyż tylko takiej prędkości odpowiadałyby uszkodzenia jego przodu i tyłu samochodu N. i przy takiej prędkości na pewno uszkodzeniu nie uległyby oba reflektory V. (...). Gdyby reflektory miały ulec uszkodzeniu w kolizji między tymi autami to V. (...) musiałby wniknąć w tył N. na głębokość ok. 0,25 m, a jest to niemożliwe ponieważ nie odpowiadają takiej wersji uszkodzenia tyłu N.. Z kolei z opinii biegłego J. F. wynika, że tylko przy prędkości powyżej 25 km/h i wnikaniu V. (...) w tył N. na głębokość 0,28 m w każdą stronę poduszki powietrzne uległyby aktywacji. Z opinii biegłego J. F. wynika ponadto, że mogło dojść do kolizji między tymi pojazdami przy przyjęciu, że V. (...) miał już wcześniejsze, nienaprawione uszkodzenia, które zafałszowały prawdziwy obraz skutków kolizji. Mając na uwadze treść opinii obu biegłych, nie sposób podzielić stanowisko obrońcy jakoby w sprawie zaistniały wątpliwości co do zakresu uszkodzeń powstałych w pojeździe oskarżonego J. w wyniku kolizji a uszkodzeń mogących powstać w okresie późniejszym podczas czynności związanych z transportem pojazdu do warsztatu, w tym załadunkiem i rozładunkiem pojazdu. Niezależnie już od treści powyższych opinii należy zauważyć, że kwestia rzekomej możliwości powstania uszkodzeń przy transporcie auta pojawiła się tylko w wyjaśnieniach oskarżonego G. J. i to złożonych w toku postępowania przed Sądem. Otóż oskarżony G. J. podczas przesłuchania na etapie śledztwa wyraźnie wyjaśnił, że w V. (...) „uszkodzeniu uległ przód auta na pewno maska i obie lampy, wystrzeliły też poduszki”, a ponadto, że „samochód przed kolizją nie miał żadnych uszkodzeń, po kolizji też nie powstały w nim żadne dodatkowe uszkodzenia”. Tymczasem przed Sądem stwierdził, że nie wyklucza, aby przy załadunku na lawetę lub rozładunku powstały uszkodzenia. Słusznie więc Sąd Rejonowy nie dał wiary twierdzeniom oskarżonego i w tym zakresie ustalenia poczynił na podstawie opinii biegłych ponieważ wyjaśnienia w tym zakresie ewidentnie miały na celu próbę uniknięcia odpowiedzialności karnej. Odnosząc się do kolejnych zarzutów sformułowanych w apelacji stwierdzić należy, że Sąd Rejonowy słusznie zeznania A. W. (2) uczynił podstawą swoich ustaleń faktycznych co do przebiegu postępowania likwidacyjnego, jednak w żaden sposób nie wynika z nich, aby do kolizji między przedmiotowymi pojazdami miało dojść w tak szerokim zakresie. Świadek zajmowała się bowiem tylko i wyłącznie samą wypłatą odszkodowania na podstawie wcześniejszej analizy dokonanej przez rzeczoznawcę (...) M. K. (nieżyjącego już). Sam fakt wypłaty odszkodowania obu kierowcom przez (...) na podstawie analizy tego rzeczoznawcy jest bezsporny, ale nie może stanowić dowodu na to, że do kolizji w takim rozmiarze doszło ponieważ inne wnioski wynikają z opinii biegłych sądowych uznanych zasadnie przez Sąd I instancji za w pełni wiarygodne. Jeśli chodzi zaś o wartość szkody wyliczoną przez biegłego J. F. bez użycia programu kalkulacyjnego to należy uznać, iż Sąd Rejonowy słusznie wyliczenie to uznał za wiarygodne. Biegły bowiem rzeczowo wskazał, że wykonanie wyliczenia w programie komputerowym spowodowałoby wzrost o maksymalnie 25% wartości wyliczonej przez niego ręcznie na podstawie stawek znajdujących się w kalkulacjach szkody i Sąd tę wartość o 25% powiększył. Brak jest zatem podstaw do przyjęcia, iż wyliczenie to zostało wykonane przez biegłego błędnie, zwłaszcza, że wykonał je w oparciu o akta szkody i znajdujące się w nich kalkulacje. Jeśli zaś chodzi o zarzut dotyczący K. P. stwierdzić należy, że Sąd zasadnie odczytał wyjaśnienia tej osoby, ponieważ K. P. przebywa poza terytorium Polski, a ustalenia Policji doprowadziły jedynie do ogólnego ustalenia, że przebywa na terenie Anglii, nie sposób było więc wezwać tę osobę do stawiennictwa w charakterze świadka w niniejszej sprawie ani przesłuchać ją w drodze pomocy prawnej bez znajomości dokładnego miejsca jej pobytu.

Odnosząc się do zarzutu rażącej niewspółmierności kary sformułowanego w apelacji stwierdzić należy, że jest on zasadny wtedy, gdy kara wprawdzie mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, ale nie uwzględnia w sposób właściwy okoliczności dotyczących sądowego ich wymiaru określonych w art. 53–56 kk. Zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem judykatury rażąca niewspółmierność kary występuje wtedy, gdy kara orzeczona nie uwzględnia w należyty sposób stopnia społecznej szkodliwości przypisywanego czynu oraz nie realizuje wystarczająco celu kary, ze szczególnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych. Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza znaczną, wyraźną i oczywistą, a więc niedającą się zaakceptować dysproporcję między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą, czyli zasłużoną (np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 maja 2017 r. w sprawie II KK 156/17). Wbrew twierdzeniom skarżącego, uznać należy, że Sąd Rejonowy karę ukształtował w sposób bezsprzecznie umiarkowany, uwzględniając również cele kary w zakresie prewencji szczególnej jak i ogólnej. Sąd I instancji wymierzając oskarżonemu G. J. karę wziął pod uwagę zarówno okoliczności obciążające jak i łagodzące jak również znaczny wpływ czasu od zaistnienia przestępstwa i wymierzył karę w sposób bezsprzecznie umiarkowany warunkowo zawieszając wykonanie kary pozbawienia wolności. Sąd Okręgowy nie znalazł żadnych podstaw do uznania, iż kara wymierzona oskarżonemu G. J. jest karą rażąco surową. Również obciążenie oskarżonego kosztami postępowania

ma swoje uzasadnienie jako konsekwencja uznania go winnym popełnienia przypisanego mu przestępstwa, przy czym należy zauważyć, że oskarżony jest osobą zdrową, pracującą zawodowo, a zatem jest w stanie ponieść te koszty chociażby w ratach.

Dokonując kontroli instancyjnej zaskarżonego w stosunku do G. J. wyroku Sąd Okręgowy dostrzegł, iż w orzeczeniu wskazano niewłaściwą podstawę warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności, bowiem Sąd I instancji orzekał na podstawie przepisów obowiązujących w dacie wyrokowania, ale powołał art. 70 § 1 pkt 1 kk zawieszając wykonanie kary 9 miesięcy pozbawienia wolności na okres roku próby. Dlatego też Sąd Okręgowy zmienił wyrok w ten sposób, że jako podstawę warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności przyjął art. 69 § 1 i 2 kk w zw. z art. 70 § 1 kk. Sąd Okręgowy dostrzegł również konieczność uchylecia rozstrzygnięcia Sądu I instancji w zakresie nałożenia na oskarżonego obowiązku naprawienia szkody na podstawie art. 46 § 1 kk kierując się tym, aby orzeczenie było wewnętrznie zgodne. Otóż przestępstwo przypisane oskarżonemu zostało popełnione pod rządami ustawy karnej, kiedy to obowiązek z art. 46 § 1 kk nałożony mógł być tylko na wniosek uprawnionego podmiotu. W sprawie G. J. zarówno pokrzywdzony jak i prokurator takiego wniosku nie zgłosili, analogicznie jak w sprawie omówionych wyżej oskarżonych W. Z. (1) i T. K.. Sąd I instancji orzekał na podstawie przepisów obowiązujących w dacie wyrokowania, obecnie w zakresie nałożenia obowiązku naprawienia szkody Sąd wprawdzie może działać z urzędu jak i na wniosek uprawnionego podmiotu, niemniej jednak w realiach niniejszej sprawy Sąd nie miał obowiązku orzekać w tym przedmiocie. Z uwagi na kierunek apelacji wywiezionej na korzyść oskarżonego Sąd Okręgowy nie mógł zmienić orzeczenia i orzekać na podstawie przepisów obowiązujących w dacie popełnienia przestępstwa, ponieważ spowodowałyby to orzeczenie na niekorzyść oskarżonego w zakresie okresu warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności, który przed zmianą z 1 lipca 2015 r. wynosił minimalnie 2 lata. Kierując się jednakże brakiem obligatoryjności orzekania w zakresie obowiązku z art. 46 § 1 kk oraz zmianą orzeczenia w stosunku do oskarżonych W. Z. (1) i T. K. i tym aby zachować sprawiedliwość i spójność orzeczenia, Sąd uchylił rozstrzygnięcie oparte na podstawie art. 46 § 1 kk wobec G. J..

Sąd zwolnił oskarżonego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze wydatkami obciążając Skarb Państwa kierując się zasadą słuszności.

SSO Sebastian Mazurkiewicz SSO Maciej Schulz SSR del. Justyna Dołhy